Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 25. mája 2023[1]

**Vec C-10/22**

**Liberi editori e autori (LEA) (Združenie slobodných vydavateľov a autorov)**
**proti**
**Jamendo SA**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunale ordinario di Roma (Súd prvej inštancie Rím, Taliansko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2014/26/EÚ – Kolektívna správa autorských práv a s nimi súvisiacich práv – Organizácie kolektívnej správy – Nezávislé subjekty správy – Prístup k činnosti správy autorských práv – Smernica 2000/31/EÚ – Služby informačnej spoločnosti – Článok 3 – Sloboda poskytovania služieb informačnej spoločnosti – Smernica 2006/123/EÚ– Článok 16 – Slobodné poskytovanie služieb – Článok 17 – Odchýlky – Článok 56 ZFEÚ“

## Úvod

1. Počiatky kolektívnej správy autorských práv siahajú do 18. storočia, keď Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais, dramatik, ktorý bol pobúrený praktikami Comédie Française, založil skupinu dramatikov, z ktorej sa neskôr stala Société des auteurs et compositeurs dramatiques (Spoločnosť divadelných autorov a skladateľov). V Taliansku bola v roku 1882 osobnosťami, ako sú Giuseppe Verdi, Giosuè Carducci a Edmondo De Amicis, založená spoločnosť Società Italiana degli Autori, ktorá sa neskôr premenovala na Società Italiana degli Autori ed Editori (ďalej len „SIAE“), ktorá pôsobí dodnes.

2. Dôvodom existencie kolektívnej správy autorských práv nie je len účinnejšia ochrana záujmov nositeľov práv voči používateľom diel, vzhľadom na to, že ide o kolektívnu správu.[2] Množstvo spôsobov šírenia diel a subjektov, ktoré sa na nich podieľajú, posilnené internacionalizáciou kultúry, a teda aj využívaním diel, totiž často spôsobuje, že individuálna správa práv zo strany autorov je neúčinná, ak nie nemožná. Iba organizácia zastupujúca viacero autorov s vhodnou administratívnou štruktúrou môže efektívnym a hospodársky životaschopným spôsobom vydávať povolenia na využívanie diel rôznym používateľom, vyberať a rozdeľovať odmeny splatné nositeľom práv a kontrolovať dodržiavanie podmienok využívania diel používateľmi vrátane postihovania porušení.

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] Pod pojmom „používatelia“ mám na mysli osoby a subjekty, ktoré využívajú diela s cieľom ich sprístupnenia verejnosti. Je preto potrebné rozlišovať medzi týmito používateľmi a členmi verejnosti, ktorí môžu byť kvalifikovaní ako „koncoví používatelia“.

3. Z kolektívnej správy však nemajú prospech len nositelia práv. Prospech majú aj používatelia, pretože majú možnosť obrátiť sa na účely získania povolení na využívanie viacerých diel na jedinú organizáciu bez toho, aby museli vyhľadávať jednotlivých nositeľov autorských práv a uzatvárať s nimi individuálne zmluvy.

4. Táto potreba efektívnosti tak na strane nositeľov práv, ako aj používateľov viedla k tomu, že organizácie kolektívnej správy majú vo svojich krajinách monopolné postavenie. Môže ísť o monopol zákonný, ako to bolo donedávna v prípade spoločnosti SIAE v Taliansku, alebo o monopol *de facto*, keď súčasne existuje niekoľko organizácií kolektívnej správy, ktoré sú však špecializované podľa kategórií diel alebo práv, ktoré spravujú, a tak každá organizácia má monopol vo svojej oblasti činnosti. Na medzinárodnej úrovni síce každá organizácia kolektívnej správy vydáva povolenia na využívanie pre svoje vlastné územie v súlade so zásadou teritoriality autorského práva, ale vďaka sieti dohôd o vzájomnom zastupovaní môže ponúkať povolenia na diela zaradené do repertoáru organizácií pôsobiacich v iných krajinách, teda prakticky na celom svete.

5. Takýto systém má samozrejme značné výhody. Po prvé z pohľadu používateľov umožňuje zaplatením jediného, často paušálneho poplatku získať prístup k prakticky všetkým dielam danej kategórie nachádzajúcim sa na trhu a používať ich bez obáv z možného porušenia autorských práv. Po druhé tento systém umožňuje menej známym umelcom a dielam s menším počtom divákov, najmä z kultúrnych a jazykových dôvodov, koexistovať na trhu za rovnakých podmienok ako umelcom, ktorí sú u divákov obľúbenejší, bez toho, aby si používatelia z repertoáru vyberali len najobľúbenejšie, a teda najziskovejšie diela. Po tretie systém územných povolení a dohôd o zastupovaní umožňuje organizáciám spravujúcim „menšie“ repertoáre získať podiel na príjmoch z použitia medzinárodne známych diel na ich území, bez ktorého by správa ich vlastného repertoáru nemusela byť výnosná z dôvodu vysokých fixných nákladov, ktoré z takej správy vyplývajú. Po štvrté dohľad nad využívaním diel a postihovanie falšovateľov sú tiež uskutočňované podľa zásady teritoriality, čo výrazne uľahčuje dohľad a znižuje náklady.

6. Tento systém kolektívnej správy založený na monopole a teritorialite však musí čeliť dvom veľkým výzvam, z ktorých prvá má právnu a druhá skutkovú povahu.

7. Na jednej strane v práve Únie takýto systém vyvoláva otázky tak z hľadiska práva hospodárskej súťaže, ako aj z hľadiska slobôd vnútorného trhu. Hoci rozhodnutia súdov Únie v týchto dvoch oblastiach umožnili dosiahnuť určitú rovnováhu,[3] neumožnili rozptýliť všetky pochybnosti o zlučiteľnosti monopolného postavenia organizácií kolektívnej správy s právom Únie.

8. Na druhej strane sa s príchodom digitálnych technológií a internetu zásadne zmenilo prostredie umeleckej tvorby a šírenia diel. Na tvorbu a šírenie literárnych, hudobných alebo audiovizuálnych diel už v súčasnosti nie je potrebná podpora vydavateľstva alebo štúdia. Pre mnohých autorov sa zdá byť šírenie prostredníctvom internetu úplne postačujúce, čo zároveň zjednodušuje správu ich práv a výrazne zvyšuje reálnosť individuálneho výkonu týchto práv. Rastúci počet jednotlivých používateľov diel zároveň nemá prostriedky ani potrebu získať prístup ku všetkým repertoárom organizácií kolektívnej správy. V dôsledku prelínania ponuky a dopytu vznikli nezávislé subjekty správy, ktoré majú čisto komerčný charakter a často pôsobia prostredníctvom internetu, pričom ich právne postavenie a vzťahy s orgánmi kolektívnej správy sú stále zdrojom konfliktov, a to napriek tomu, že boli výslovne uznané normotvorcom Únie.

[3] Pozri najmä rozsudky z 12. apríla 2013, CISAC/Komisia (T-442/08, EU:T:2013:188), a z 27. februára 2014, OSA (C-351/12, ďalej len „rozsudok OSA“, EU:C:2014:110).

9. Za týchto okolností je potrebné, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku položenú v prejednávanej veci.

## Právny rámec

### *Právo Únie*

*Smernica 2000/31/ES*

10. Článok 2 písm. a) smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode[4], definuje služby informačnej spoločnosti ako „služby v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 98/34/ES[5], naposledy zmenenej a doplnenej smernicou 98/48/ES“.

11. Smernica 98/34 bola zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti[6]. Článok 1 ods. 2 smernice 98/34 bol nahradený článkom 1 písm. b) smernice 2015/1535, ktorý znie takto:

„Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

…

b) ‚služba‘ je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

   Na účely tohto pojmu:

   i) ‚na diaľku‘ znamená, že služba sa poskytuje bez toho, aby pri tom boli obe strany súčasne prítomné;

   ii) ‚elektronickým spôsobom‘ znamená, že služba sa z miesta pôvodu odošle a na mieste určenia prijíma prostredníctvom elektronického zariadenia, určeného na spracovávanie (vrátane digitálneho komprimovania) a uskladňovanie údajov a je úplne vysielaná, prenášaná a prijímaná po drôte, prostredníctvom rádiových vĺn, optickým spôsobom, alebo inými elektromagnetickými prostriedkami;

   iii) ‚na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb‘ znamená, že služba sa poskytuje prostredníctvom prenosu údajov na individuálnu žiadosť.

   …“

[4] Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399.

[5] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337).

[6] Ú. v. EÚ L 241, 2015, s. 1.

12. Článok 3 smernice 2000/31 s názvom „Vnútorný trh“ stanovuje:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti.

2. Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.

3. Odseky 1 a 2 sa neuplatňujú na oblasti uvedené v prílohe.

4. Členské štáty môžu prijať opatrenia na výnimku z [odchyľujúce sa od – *neoficiálny preklad*] odseku 2 v súvislosti s určitou danou službou informačnej spoločnosti, ak sú splnené tieto podmienky:

a) opatrenia sú:

   i) nevyhnutné pre jeden z týchto dôvodov:

      – verejného záujmu, najmä z dôvodu prevencie, vyšetrovania, odhaľovania a stíhania trestných činov, vrátane ochrany neplnoletých osôb a boja proti všetkým formám podnecovania nenávisti z dôvodu rasy, pohlavia, náboženstva alebo štátnej príslušnosti a hanobenia ľudskej dôstojnosti jednotlivých osôb,

      – ochrany zdravia obyvateľstva,

      – verejnej bezpečnosti, vrátane zabezpečenia bezpečnosti a obrany štátu,

      – ochrany spotrebiteľov, vrátane investorov;

   ii) prijaté proti určitej službe informačnej spoločnosti, ktorá škodí cieľom uvedeným v bode i) alebo, ktorá predstavuje skutočné a závažné riziko poškodenia týchto cieľov;

   iii) primerane týmto cieľom;

…“

13. Podľa prílohy k smernici 2000/31:

„Ako je ustanovené v článku 3 ods. 3, člán[ok] 3 ods. 1 a 2 sa neuplatňuje na:

– autorské práva, [s nimi súvisiace práva]…

…“

*Smernica 2006/123/ES*

14. Článok 1 ods. 1 až 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu [7] stanovuje:

„1. Táto smernica stanovuje všeobecné ustanovenia, ktoré uľahčujú výkon slobody poskytovateľov usadiť sa a voľný pohyb služieb, pričom sa zachová vysoká úroveň kvality služieb.

2. Táto smernica sa nezaoberá liberalizáciou služieb všeobecného hospodárskeho záujmu vyhradených pre verejné alebo súkromné subjekty, ani privatizáciou verejných subjektov poskytujúcich služby.

3. Táto smernica sa nezaoberá zrušením monopolov poskytujúcich služby…“

15. Podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice:

„Ak existuje rozpor medzi ustanoveniami tejto smernice a ustanovením iného aktu Spoločenstva, ktorý upravuje osobitné aspekty prístupu k činnosti v oblasti služieb alebo jej výkonu v osobitných oblastiach alebo v osobitných povolaniach, má ustanovenie iného aktu Spoločenstva prednosť a uplatňuje sa na tieto osobitné oblasti alebo povolania. …“

16. Podľa článku 4 bodov 1, 5 a 7 uvedenej smernice:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

1. ‚služba‘ je akákoľvek samostatne zárobková hospodárska činnosť, ktorá je obyčajne poskytovaná za odplatu, v zmysle článku 50 zmluvy;

…

5. ‚usadenie sa‘ je faktický výkon hospodárskej činnosti, ako je uvedené v článku 43 zmluvy, poskytovateľom na neurčitý čas a prostredníctvom stabilnej infraštruktúry, odkiaľ sa skutočne vykonáva podnikateľská činnosť poskytovania služieb;

…

7. ‚požiadavka‘ je akákoľvek povinnosť, zákaz, podmienka alebo obmedzenie ustanovené v zákonoch, iných právnych predpisoch a správnych opatreniach členských štátov…“

17. Článok 16 ods. 1 a 2 smernice 2006/123 stanovuje:

„1. Členské štáty rešpektujú právo poskytovateľov poskytovať služby v inom členskom štáte, než v tom, v ktorom sú usadení.

Členský štát, v ktorom sa poskytuje služba, zabezpečuje voľný prístup k činnosti v oblasti služieb a jej slobodné vykonávanie na svojom území.

[7] Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36.

Členské štáty nepodmieňujú prístup k činnosti v oblasti služieb alebo jej vykonávanie na svojom území splnením požiadaviek, ktoré nedodržiavajú tieto zásady:

a) nediskriminácia: požiadavka nesmie byť priamo alebo nepriamo diskriminujúca s ohľadom na štátnu príslušnosť, alebo v prípade právnických osôb s ohľadom na členský štát, v ktorom sú usadené;

b) nevyhnutnosť: požiadavka musí byť opodstatnená dôvodmi verejného poriadku, verejnej bezpečnosti, verejného zdravia alebo ochrany životného prostredia;

c) proporcionalita: požiadavka musí byť vhodná na dosahovanie sledovaných cieľov a nesmie prekračovať rámec nevyhnutný na dosiahnutie tohto cieľa.

2. Členské štáty nesmú v prípade poskytovateľa usadeného v inom členskom štáte obmedziť slobodu poskytovať služby uložením niektorej z týchto požiadaviek:

…

d) uplatnenie osobitných zmluvných podmienok medzi poskytovateľom a príjemcom, ktoré bránia poskytovaniu služby samostatne zárobkovo činnou osobou alebo ho obmedzujú;

…“

18. Nakoniec článok 17 bod 11 tejto smernice stanovuje:

Článok 16 sa nevzťahuje na:

…

11. autorské práva, súvisiace práva…“

*Smernica 2014/26/EÚ*

19. Podľa článku 3 písm. a) a b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ z 26. februára 2014 o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu [8]:

„Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

a) ‚organizácia kolektívnej správy‘ je každá organizácia, ktorá je oprávnená na základe zákona, alebo postúpenia, licencie či inej zmluvnej dohody spravovať autorské práva alebo práva súvisiace s autorskými právami v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv ako svoj jediný alebo hlavný účel a ktorá spĺňa jedno alebo oboje z týchto kritérií:

   i) je vo vlastníctve alebo pod kontrolou svojich členov;

[8] Ú. v. EÚ L 84, 2014, s. 72.

ii) má štruktúru na neziskovom základe;

b) ‚nezávislý subjekt správy' je každá organizácia, ktorá je oprávnená na základe zákona, alebo postúpenia, licencie či inej zmluvnej dohody spravovať autorské práva alebo práva súvisiace s autorskými právami v mene viacerých nositeľov práv a v záujme spoločného prospechu týchto nositeľov práv ako svoj jediný alebo hlavný účel a ktorá:

i) nie je vo vlastníctve ani pod kontrolou, či už priamo alebo nepriamo, úplne alebo čiastočne, nositeľov práv a

ii) má štruktúru na základe ziskovosti;"

20. Článok 5 ods. 2, 4 a 6 tejto smernice stanovuje:

„2. Nositelia práv majú právo poveriť organizáciu kolektívnej správy podľa svojho výberu správou svojich práv, kategórií práv alebo druhov diel a iných predmetov ochrany podľa svojho výberu na územiach podľa svojho výberu, bez ohľadu na štátnu príslušnosť a členský štát pobytu alebo sídla, či už organizácie kolektívnej správy, alebo nositeľa práv. Pokiaľ organizácia kolektívnej správy objektívne neodôvodnila odmietnutie správy, je povinná spravovať takéto práva, kategórie práv alebo druhy diel a iných predmetov ochrany, za predpokladu, že ich správa patrí do rozsahu jej činnosti.

…

4. Nositelia práv majú právo vypovedať poverenie na spravovanie práv, kategórií práv alebo druhov diel a iných predmetov ochrany, ktoré udelili organizácii kolektívnej správy, alebo odňať organizácii kolektívnej správy poverenie na správu určitých práv, kategórií práv alebo druhov diel a iných predmetov ochrany podľa svojho výberu, ako je stanovené v odseku 2, na územiach podľa svojho výberu…

…

6. Organizácia kolektívnej správy nesmie obmedzovať výkon práv stanovených v odsekoch 4 a 5 požiadavkou, ako podmienkou pre výkon uvedených práv, aby bola správa práv alebo kategórií práv či druhov diel a iných predmetov ochrany, na ktoré sa vzťahuje vypovedanie alebo odňatie poverenia, zverená inej organizácii kolektívnej správy."

### *Talianske právo*

21. Článok 180 lege n. 633–Protezione del diritto d'autore e di altri diritti connessi al suo esercizio (zákon č. 633 o ochrane autorského práva a iných práv súvisiacich s výkonom autorského práva) z 22. apríla 1941[9], v znení zmenenom zákonným dekrétom decreto legge n. 148 recante

[9] GURI č. 166 zo 16. júla 1941.

„Disposizioni urgenti in materia fiscale e finanziaria e per esigenze indifferibili“ (zákonný dekrét č. 148 „o naliehavých ustanoveniach v oblasti financií a neodkladných potrieb“) zo 16. októbra 2017 [10] (ďalej len „zákon o ochrane autorského práva“), stanovuje:

„Činnosť sprostredkovateľa, vykonávaná akýmkoľvek spôsobom, v podobe priamej alebo nepriamej intervencie, mediácie, poverenia, zastúpenia, ako aj postúpenia v súvislosti s výkonom práv na prenos, predstavenie, prednes či vysielanie vrátane verejného predstavenia prostredníctvom satelitu a mechanickej a kinematografickej reprodukcie chránených diel sa vyhradzuje výlučne v prospech spoločnosti [SIAE] a ostatných organizácií kolektívnej správy uvedených v [decreto legislativo n. 35–Attuazione della direttiva 2014/26/UE sulla gestione collettiva dei diritti d'autore e dei diritti connessi e sulla concessione di licenze multiterritoriali per i diritti su opere musicali per l'uso online nel mercato interno (legislatívny dekrét č. 35, ktorým sa preberá smernica 2014/26) z 15. marca 2017 [11] (ďalej len „legislatívny dekrét č. 35/2017“)].

Uvedená činnosť sa vykonáva na účely:

1. udeľovania licencií a povolení na hospodárske použitie chránených diel, v mene a v záujme oprávnených osôb,

2. vyberania výnosov vyplývajúcich z uvedených licencií a povolení,

3. rozdeľovania týchto výnosov medzi oprávnené osoby.

…

Vyššie uvedenými výlučnými právomocami nie je dotknuté právo autora, jeho nástupcov či inak oprávnených osôb vykonávať práva podľa tohto zákona priamo.

…“

22. Podľa článku 4 ods. 2 zákonného dekrétu č. 35/2017:

„Nositelia práv sú oprávnení poveriť organizáciu kolektívnej správy alebo nezávislý subjekt správy podľa svojho výberu správou svojich práv, kategórií práv alebo druhov diel a iných predmetov ochrany na územiach podľa svojho výberu, bez ohľadu na štátnu príslušnosť a členský štát pobytu alebo sídla organizácie kolektívnej správy, nezávislého subjektu správy alebo nositeľa práv, bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 180 [zákona o ochrane autorského práva], pokiaľ ide o činnosť sprostredkovania autorských práv.“

## Skutkové okolnosti vo veci samej, konanie a prejudiciálna otázka

23. Liberi editori e autori (ďalej len „LEA“) je organizácia kolektívnej správy, ktorá sa riadi talianskym právom a je oprávnená sprostredkúvať autorské práva v Taliansku. [12]

[10] GURI č. 242 zo 16. októbra 2017.

[11] GURI č. 72 z 27. marca 2017.

[12] Pokiaľ ide o osobitnú úlohu tejto organizácie, pozri bod 31 vyššie.

24. Jamendo SA je spoločnosť založená podľa luxemburského práva. Jej činnosť pozostáva z dvoch častí. Na jednej strane pod názvom Jamendo Music na svojej internetovej stránke verejne šíri hudobné diela, ktoré umelci uverejnili na tejto stránke na základe licencií nazývaných „Creative Commons“. [13] Na druhej strane pod názvom Jamendo Licensing spravuje autorské práva k hudobným dielam, ktoré jej na tento účel zverili umelci, pričom vydáva povolenia len na dva spôsoby využitia, a to ako hudby na pozadí v obchodoch a iných verejne prístupných zariadeniach a hudby na pozadí audiovizuálnych diel, najmä tých, ktoré sú následne šírené na internete. V tejto druhej časti svojej činnosti teda Jamendo pôsobí ako nezávislý subjekt správy v zmysle článku 3 písm. b) smernice 2014/26. Táto činnosť sa vzťahuje najmä na talianske územie. Práve táto druhá časť je predmetom sporu vo veci samej a prejednávanej veci. Podľa informácií poskytnutých spoločnosťou Jamendo sa jej činnosť správy, pokiaľ ide o prevod práv umelcov, ako aj pokiaľ ide o vydávanie povolení na využívanie, uskutočňuje výlučne online prostredníctvom jej internetovej stránky. Okrem toho sa v zmluvách, ktoré uzavrela Jamendo s umelcami, vyžaduje, aby boli nezávislí, t. j. aby najmä neboli členmi žiadnej organizácie kolektívnej správy ani s takouto organizáciou neboli prepojení spôsobom, ktorý by im bránil globálne využívať služby správy spoločnosti Jamendo.

25. LEA podala na Tribunale ordinario di Roma (Súd prvej inštancie Rím, Taliansko), vnútroštátny súd, žalobu o zdržanie sa konania proti spoločnosti Jamendo, ktorou sa domáhala, aby bola spoločnosti Jamendo uložená povinnosť ukončiť činnosť sprostredkovania autorských práv v Taliansku. Na podporu tohto návrhu LEA tvrdí, že Jamendo vykonáva túto činnosť v Taliansku protiprávne z dôvodu, že po prvé nie je zapísaná v zozname organizácií oprávnených sprostredkúvať autorské práva v Taliansku, po druhé nespĺňa osobitné požiadavky stanovené zákonným dekrétom č. 35/2017 a po tretie v rozpore s článkom 8 tohto zákonného dekrétu neinformovala Ministero delle comunicazioni (Ministerstvo telekomunikácií, Taliansko) pred začatím vykonávania svojej činnosti.

26. Jamendo pred vnútroštátnym súdom tvrdí, že smernica 2014/26 bola do talianskeho práva prebratá nesprávne, pričom tvrdí, že taliansky zákonodarca nepriznal nezávislým subjektom správy práva stanovené v tejto smernici. V tejto súvislosti Jamendo uvádza, že podľa článku 180 zákona o ochrane autorského práva môžu sprostredkovateľskú činnosť vykonávať v Taliansku len SIAE a ďalšie organizácie kolektívnej správy, ktoré sú v ňom uvedené, čo bráni nezávislým subjektom správy vykonávať činnosť v oblasti sprostredkovania autorských práv a núti ich uzatvárať dohody o zastupovaní so spoločnosťou SIAE alebo inými oprávnenými organizáciami kolektívnej správy.

27. Tribunale ordinario di Roma (Súd prvej inštancie Rím, Taliansko) v podstate súhlasí s výkladom talianskeho práva, ktorý predložili účastníci konania vo veci samej. Za týchto podmienok rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Má sa smernica [2014/26] vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá vyhradzuje prístup na trh v oblasti sprostredkovania autorských práv, alebo v každom prípade udeľovanie licencií používateľom iba v prospech subjektov, ktoré možno na základe vymedzenia daného pojmu v uvedenej smernici označiť za organizácie kolektívnej správy, pričom vylučuje subjekty, ktoré možno kvalifikovať ako nezávislé subjekty správy, založené v tomto členskom štáte alebo v iných členských štátoch?“

[13] Ide teda o individuálnu správu práv autormi a Jamendo má v tomto prípade postavenie používateľa, ktorý diela šíri.

28. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania bol Súdnemu dvoru doručený 5. januára 2022. Písomné pripomienky predložili účastníci konania vo veci samej, Európska komisia a rakúska vláda. Všetci títo účastníci konania, ako aj talianska vláda boli zastúpení na pojednávaní, ktoré sa konalo 9. februára 2023.

## Analýza

29. Meritórnemu preskúmaniu tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania musí predchádzať niekoľko vysvetlení týkajúcich sa jeho prípustnosti. Okrem toho považujem za potrebné spresniť uplatniteľné ustanovenia práva Únie, ako aj rozsah prejudiciálnej otázky.

### *O prípustnosti*

30. Účastníci konania vo veci samej na Súdnom dvore zastávajú zhodné stanoviská, ktorými sa v podstate domáhajú určenia, že výhrada sprostredkovania v oblasti autorských práv len pre organizácie kolektívnej správy, pričom sú vylúčené nezávislé subjekty správy, ako je zakotvené v talianskom práve, je nezlučiteľná s právom Únie. Bolo by teda možné pochybovať o reálnosti sporu vo veci samej a nevyhnutnosti výkladu práva Únie, o ktorý požiadal vnútroštátny súd. Túto otázku navyše na pojednávaní výslovne položila talianska vláda, ktorá sa dovolávala fiktívnej a umelej povahy tohto sporu, aby spochybnila prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Domnievam sa však, že objasnenie osobitnej situácie LEA a jej úlohy na talianskom trhu umožní tieto pochybnosti rozptýliť.

31. Podobný spor už totiž prebiehal medzi spoločnosťou SIAE a spoločnosťou Soundreef Ltd, nezávislým subjektom správy usadeným v Spojenom kráľovstve, ktorá chcela pôsobiť v Taliansku. V rámci tohto sporu ten istý vnútroštátny súd ako v prejednávanej veci položil Súdnemu dvoru podobnú prejudiciálnu otázku. Po uzavretí dohody medzi účastníkmi konania však vzal svoj návrh na začatie prejudiciálneho konania späť.[14] Na základe tejto dohody bola organizácia kolektívnej správy založená podľa talianskeho práva, teda LEA, poverená zastupovaním spoločnosti Soundreef na talianskom území.

32. LEA vo svojich písomných pripomienkach vysvetľuje, že ako nezisková organizácia kolektívnej správy nie je schopná dostatočne zabezpečiť svoj hospodársky rozvoj a čeliť konkurencii subjektov, ako je Jamendo, pričom táto konkurencia má za súčasného stavu talianskeho práva nekalý charakter. Má teda legitímny záujem na tom, aby bola činnosť spoločnosti Jamendo zakázaná. LEA má zároveň ako zástupca spoločnosti Soundreef záujem na tom, aby výklad práva Únie podaný Súdnym dvorom viedol k liberalizácii talianskeho právneho rámca. V tomto bode má preto rovnaké záujmy ako Jamendo.

33. Okolnosť, že účastníci sporu vo veci samej sa zhodujú na výklade práva Únie, nemôže ovplyvniť reálnosť sporu vo veci samej a následne prípustnosť tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania.[15]

[14] Uznesenie predsedu Súdneho dvora zo 16. júla 2019, S.I.A.E. (C-781/18, neuverejnené, EU:C:2019:656).

[15] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. novembra 2005, Mangold (C-144/04, EU:C:2005:709, bod 38). Riešenie prijaté Súdnym dvorom v jeho rozsudku z 11. marca 1980, Foglia (104/79, EU:C:1980:73, body 10 až 13), na ktoré sa odvolávala talianska vláda na pojednávaní, sa teda v prejednávanej veci neuplatní.

## *O uplatniteľných ustanoveniach práva Únie a o rozsahu prejudiciálnej otázky*

34. Vnútroštátny súd položil prejudiciálnu otázku na základe smernice 2014/26. Ako však ukážem ďalej, táto smernica sa sama osebe nezdá byť dostatočná na vyriešenie problému, s ktorým sa má tento súd vysporiadať. Podľa môjho názoru je preto nevyhnutné analyzovať ďalšie ustanovenia práva Únie s cieľom poskytnúť tomuto súdu odpoveď, ktorá je užitočná na účel rozhodnutia vo veci samej.[16]

### *Smernica 2014/26*

35. Znenie odôvodnení smernice 2014/26 môže vyvolávať dojem, že tento akt zavádza všeobecnú liberalizáciu kolektívnej správy autorských práv v Únii, a to aj v prospech nezávislých subjektov správy. Ide najmä o odôvodnenia 4[17], 8[18] a 15[19]. Z normatívnej časti smernice však vyplýva, že táto ambícia bola v prípade nezávislých subjektov správy splnená len čiastočne alebo vôbec.

36. Je pravda, že článok 5 smernice 2014/26 poskytuje nositeľom práv širokú možnosť výberu organizácie kolektívnej správy, ktorej chcú zveriť správu svojich práv, bez toho, aby stanovoval obmedzenia, pokiaľ ide o miesto bydliska alebo usadenia tak nositeľa práv, ako aj dotknutej organizácie. Organizácie kolektívnej správy nesmú bez vážneho dôvodu odmietnuť spravovať práva vrátane práv nositeľov, ktorí majú bydlisko alebo sú usadení na území iných členských štátov.

37. Na druhej strane smernica 2014/26 neobsahuje žiadne pravidlo, ani pokiaľ ide o prístup organizácií kolektívnej správy k ich činnosti, ani pokiaľ ide o územia, vo vzťahu ku ktorým tieto organizácie môžu vydávať povolenia na využívanie. Smernica teda nebráni vnútroštátnej právnej úprave členských štátov, ktorá obmedzuje prístup takýchto organizácií k činnosti správy, ako aj územný rozsah povolení na využívanie, ktoré sú tieto organizácie oprávnené vydávať.[20] Možnosť voľby, ktorú majú nositelia práv podľa článku 5 smernice, sa preto musí obmedziť na tie organizácie kolektívnej správy, ktoré sú podľa ich vnútroštátneho práva oprávnené vykonávať činnosť v rôznych členských štátoch.

38. Okrem toho, pokiaľ ide o nezávislé subjekty správy, smernica 2014/26 uznáva ich existenciu tým, že ich definuje a ukladá im určité povinnosti voči nositeľom práv a používateľom a podrobuje ich zo strany členských štátov opatreniam dohľadu.[21] Na druhej strane v žiadnom ustanovení tejto smernice sa nenachádza zmienka o slobode týchto subjektov, pokiaľ ide o prístup na trh správy autorských práv. V článku 5 uvedenej smernice sa stanovuje len sloboda voľby nositeľov práv medzi organizáciami kolektívnej správy, pričom sa neuvádzajú nezávislé subjekty správy, čo spôsobuje, že prvá veta odôvodnenia 15 tejto smernice je len nepoužívanou literou zákona. Iba článok 5 ods. 6 tej istej smernice, ktorý zakazuje organizáciám kolektívnej správy obmedziť právo nositeľov práv na odňatie poverenia tým, že vyžaduje, aby zverili svoje

16 V súlade s ustálenou judikatúrou (pozri nedávny rozsudok z 9. marca 2023, Registrų centras, C-354/21, EU:C:2023:184, bod 35).

17 V tomto odôvodnení sa uvádza, že „organizácie kolektívnej správy, ktoré vzniknú v Únii, by mali mať možnosť využívať slobody stanovené zmluvami pri zastupovaní nositeľov práv, ktorí majú bydlisko alebo sú usadení v iných členských štátoch, alebo pri poskytovaní licencií používateľom, ktorí majú bydlisko alebo sú usadení v iných členských štátoch“.

18 V tomto odôvodnení sa okrem iného uvádza, že „cieľom tejto smernice je zabezpečiť koordináciu vnútroštátnych pravidiel týkajúcich sa prístupu k činnosti organizácií kolektívnej správy v rámci správy autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom“.

19 V tomto odôvodnení sa v prvej vete uvádza, že „nositeľom práv by malo byť umožnené poveriť správou svojich práv nezávislé subjekty správy“.

20 Ustanovenia hlavy III smernice 2014/26 upravujú systém multiteritoriálnych licencií na šírenie hudby online. To však nie je predmetom prejednávanej veci.

21 Sú vymenované v článku 2 ods. 4 tejto smernice.

práva inej organizácii kolektívnej správy, naznačuje, že títo nositelia práv majú možnosť využívať iné spôsoby správy svojich práv, ako sú napríklad individuálna správa alebo správa prostredníctvom nezávislých subjektov správy. Sloboda prístupu týchto subjektov k tejto činnosti však nie je vôbec zaručená.

39. Odpoveď na prejudiciálnu otázku v znení, v akom ju sformuloval vnútroštátny súd, teda môže byť len záporná, keďže samotná smernica 2014/26 nebráni právnym predpisom členských štátov, ktoré obmedzujú prístup k činnosti správy autorských práv.[22] Užitočnú odpoveď na vyriešenie sporu vo veci samej je teda potrebné hľadať v ďalších ustanoveniach práva Únie.

*Ďalšie uplatniteľné ustanovenia práva Únie*

40. Podľa informácií obsiahnutých v jej pripomienkach vykonáva Jamendo svoju činnosť najmä, ak nie výlučne, online, prostredníctvom svojej internetovej stránky. Týmto spôsobom nositelia práv nielen poverujú Jamendo správou svojich práv, ale Jamendo tiež vydáva povolenia na využívanie. Zdá sa teda, že ide o službu poskytovanú na diaľku, elektronickým spôsobom a na žiadosť príjemcu, teda službu informačnej spoločnosti v zmysle smernice 2000/31. Otázku položenú v rámci tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania teda treba analyzovať s prihliadnutím na túto smernicu. Keďže však vnútroštátny súd nezamýšľal uplatniť uvedenú smernicu v spore vo veci samej, neuvádza, či podľa jeho názoru možno služby spoločnosti Jamendo kvalifikovať ako „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle tejto smernice. Je preto úlohou Súdneho dvora, aby vykonal toto posúdenie.

41. Ak by vnútroštátny súd na základe posúdenia skutkového stavu, ktoré som práve uviedol, dospel k záveru, že činnosť, ktorú vykonáva Jamendo, nepatrí do pôsobnosti smernice 2000/31, vznikla by otázka, či je smernica 2006/123 aplikovateľná na túto činnosť.[23] Je pravda, že Súdny dvor vylúčil uplatniteľnosť ustanovení smernice 2006/123 týkajúcich sa slobodného poskytovania služieb na činnosť organizácií kolektívnej správy.[24] Nižšie budem analyzovať, či sa toto vylúčenie vzťahuje na nezávislé subjekty správy. Hneď na úvod však poukazujem na to, že hoci smernica 2014/26 neupravuje slobodu prístupu organizácií kolektívnej správy a nezávislých subjektov správy na trh, je to pravdepodobne preto, že autori tejto smernice považovali za samozrejmé, že na túto činnosť sa bude vzťahovať smernica 2006/123, o čom svedčí pôvodný návrh smernice 2014/26[25].

42. Napokon, ak by sa ani smernica 2000/31, ani smernica 2006/123 nepovažovali za uplatniteľné na činnosť nezávislých subjektov správy, problematika nastolená v tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania by sa mala analyzovať vo svetle príslušných ustanovení Zmluvy.

[22] Na účel výkladu smernice 2014/26 v tomto zmysle pozri SPINA ALI, G.: Collective monopolies: SIAE v Soundreef and the implementation of Directive 2014/26 in Italy. In: *European Intellectual Property Review*, 2018, č. 40, s. 113 až 128.

[23] Pripomínam, že podľa článku 3 ods. 1 smernice 2006/123 majú akty práva Únie upravujúce činnosti v oblasti služieb v osobitných oblastiach prednosť pred jej ustanoveniami. To sa nevyhnutne vzťahuje na oblasť služieb informačnej spoločnosti, ktoré upravuje smernica 2000/31.

[24] Rozsudok OSA, body 64 až 66.

[25] COM(2012) 372 final. V odôvodnení 3 tejto navrhovanej smernice sa uvádza, že „organizácie kolektívnej správy, ktoré vzniknú v EÚ, musia–ako poskytovatelia služieb–spĺňať vnútroštátne požiadavky podľa smernice [2006/123], ktorej účelom je vytvorenie právneho rámca na zaistenie slobody usadiť sa a voľného pohybu služieb medzi členskými štátmi. Z toho vyplýva, že organizácie kolektívnej správy by mali svoje služby poskytovať voľne cez hranice a zastupovať držiteľov práv, ktorí majú pobyt alebo sídlo v iných členských štátoch, alebo poskytovať licencie používateľom, ktorí majú pobyt alebo sídlo v iných členských štátoch“. V tomto odôvodnení boli uvedené len organizácie kolektívnej správy, keďže návrh smernice nezahŕňal do jej pôsobnosti nezávislé subjekty správy, ktoré boli doplnené v priebehu legislatívneho procesu. Odkaz na smernicu 2006/123 bol uvedený aj v odôvodnení 8 tohto návrhu smernice. Hoci odkazy na túto smernicu boli počas legislatívneho procesu odstránené, jej uplatniteľnosť na rôzne činnosti v oblasti služieb vyplýva z jej vlastných ustanovení, a nie z odôvodnení iného aktu práva Únie.

*O formulácii prejudiciálnej otázky*

43. Vzhľadom na už vyššie uvedené sa domnievam, že prejudiciálnu otázku v prejednávanej veci treba chápať tak, že sa týka nielen výkladu smernice 2014/26, ale všeobecnejšie výkladu všetkých ustanovení práva Únie relevantných s ohľadom na skutkové okolnosti, o ktoré ide v spore vo veci samej. Tieto skutkové okolnosti sa navyše musia premietnuť do odpovede Súdneho dvora, a to v takom rozsahu, v akom môže určiť uplatniteľné ustanovenia práva Únie, ako aj mieru voľnej úvahy, ktorou disponujú členské štáty vo vzťahu k týmto ustanoveniam.

44. Okrem toho vnútroštátny súd vo svojej prejudiciálnej otázke odkazuje na vylúčenie nezávislých subjektov správy „založené jednak v dotknutom [členskom [26]] štáte, jednak v iných členských štátoch“ zo správy autorských práv. Nič v spise však nepotvrdzuje, že sa spor vo veci samej týka akéhokoľvek nezávislého subjektu správy usadeného v Taliansku, pričom jediným dotknutým subjektom je Jamendo, ktorá je usadená v Luxembursku. Keďže pravidlá uplatniteľné v týchto dvoch situáciách, ktoré sa týkajú slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb, by mohli byť odlišné, odpoveď týkajúca sa prístupu k činnosti nezávislým orgánom správy usadeným v dotknutom členskom štáte je hypotetická. Navrhujem teda obmedziť analýzu prejudiciálnej otázky na situáciu nezávislého subjektu správy usadeného v inom členskom štáte.

45. Vnútroštátny súd sa teda svojou prejudiciálnou otázkou v podstate pýta, či sa relevantné ustanovenia práva Únie majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu, ktorá vyhradzuje prístup k činnosti správy autorských práv výlučne organizáciám kolektívnej správy, [27] pričom vylučuje nezávislé subjekty správy usadené v iných členských štátoch.

***O prejudiciálnej otázke***

46. Ako som už uviedol vyššie, [28] hoci smernica 2014/26 sama osebe nie je dostatočná na vyriešenie problému, s ktorým sa má vnútroštátny súd vysporiadať, na spor vo veci samej môžu byť uplatniteľné iné ustanovenia práva Únie. Budem preto analyzovať dôsledky ich uplatnenia na tento spor a odpoveď, ktorú treba podľa môjho názoru poskytnúť na vyššie formulovanú prejudiciálnu otázku.

*Smernica 2000/31*

47. Na základe dostupných informácií by sa služby poskytované spoločnosťou Jamendo pravdepodobne, s výhradou overenia vnútroštátnym súdom, mali považovať za služby informačnej spoločnosti, na ktoré sa vzťahuje smernica 2000/31. [29] Odpoveď na prejudiciálnu otázku je preto podľa môjho názoru potrebné hľadať predovšetkým v tejto smernici.

48. Smernica 2000/31 vo svojom článku 2 písm. h) zavádza pojem „koordinovaná oblasť“, ktorý zahŕňa požiadavky stanovené vnútroštátnym právom členských štátov uplatniteľné na poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti a na tieto služby bez ohľadu na to, či boli tieto

[26] Rovnaký ako ten, ktorý zaviedol sporné pravidlá.

[27] Podľa odpovede talianskej vlády na otázku Súdneho dvora na pojednávaní sú organizácie kolektívnej správy usadené v iných členských štátoch oprávnené priamo vykonávať činnosť správy autorských práv na talianskom území.

[28] Pozri bod 39 vyššie.

[29] Pozri bod 40 vyššie.

požiadavky vytvorené osobitne pre túto kategóriu služieb alebo či majú všeobecnú povahu. Koordinovaná oblasť zahŕňa najmä požiadavky na prístup k činnosti v oblasti služieb informačnej spoločnosti, najmä pokiaľ ide o povoľovanie a oznamovanie.

49. Článok 3 smernice 2000/31 rozlišuje medzi pravidlami uplatniteľnými na poskytovateľov usadených v dotknutom členskom štáte a pravidlami uplatniteľnými na poskytovateľov usadených v iných členských štátoch. V prvom prípade sú členské štáty podľa článku 3 ods. 1 tejto smernice povinné zabezpečiť, aby poskytovatelia usadení na ich území dodržiavali ustanovenia, ktoré sa na nich vzťahujú podľa vnútroštátneho práva. Naopak, pokiaľ ide o poskytovateľov usadených v iných členských štátoch, článok 3 ods. 2 uvedenej smernice zakazuje členským štátom obmedziť slobodu poskytovania služieb pochádzajúcich z týchto iných členských štátov. Tieto dve ustanovenia teda zavádzajú zásadu členského štátu pôvodu a vzájomné uznávanie podmienok prístupu k činnosti služieb informačnej spoločnosti (a na jej výkon) medzi členskými štátmi.

50. Keďže Jamendo je usadená v Luxembursku, v Taliansku má postavenie poskytovateľa usadeného v inom členskom štáte. Podľa môjho názoru obmedzenie jej činnosti vyplývajúce z toho, že talianske právo vyhradzuje poskytovanie sprostredkovateľských služieb v oblasti autorského práva výlučne organizáciám kolektívnej správy, jednoznačne patrí do koordinovanej oblasti ako požiadavka týkajúca sa prístupu k činnosti v oblasti služieb. Na toto obmedzenie sa teda vzťahuje zákaz stanovený v článku 3 ods. 2 smernice 2000/31 a je v rozpore s týmto ustanovením.

51. Je pravda, že podľa článku 3 ods. 4 smernice 2000/31 môžu členské štáty prijať opatrenia odchyľujúce sa od tohto zákazu vo vzťahu k daným službám, ak spĺňajú podmienky uvedené v písmene a) tohto ustanovenia. Sporné obmedzenie však nie je opatrením prijatým vo vzťahu k danej službe, ale má všeobecnú povahu.[30] Okrem toho toto obmedzenie nespĺňa žiadny z dôvodov vymenovaných v článku 3 ods. 4 písm. a) bode i) tejto smernice, a to verejný záujem, ochranu zdravia obyvateľstva, verejnú bezpečnosť alebo ochranu spotrebiteľov.

52. Odôvodnenie sporného obmedzenia totiž spočíva v zabezpečení riadneho fungovania systému správy autorských práv tak v záujme nositeľov práv, ako aj používateľov vrátane propagácie autorov a menej známych diel. Ani nositeľov práv, ktorí zverujú správu svojich autorských práv organizácii kolektívnej správy alebo nezávislému subjektu správy, ani používateľov, ktorí sa usilujú získať povolenie na verejné využívanie diel, však nemožno považovať za spotrebiteľov, pretože vykonávajú tieto úkony v rámci profesijnej a zárobkovej činnosti. Okrem toho riadne fungovanie systému správy autorských práv, ktorý zahŕňa propagáciu niektorých autorov alebo určitých diel, zabezpečuje realizáciu súkromných záujmov a určite nepatrí do verejného záujmu.

53. Je tiež pravda, že článok 3 ods. 3 smernice 2000/31 v spojení s prílohou k tejto smernici vylučuje uplatnenie článku 3 ods. 1 a 2 tejto smernice najmä „v prípade autorských práv a s nimi súvisiacich práv“. Toto vylúčenie sa má podľa môjho názoru vykladať v tom zmysle, že autorské právo a s ním súvisiace práva sú vyňaté zo zásady vzájomného uznávania, to znamená, že sa naďalej uplatňujú vnútroštátne pravidlá, a to aj vo vzťahu k poskytovateľom služieb usadeným v iných členských štátoch.[31]

[30] Tento aspekt nie je v prejednávanej veci rozhodujúci, a preto ho podrobne neanalyzujem. Je však predmetom konania vo veci C-376/22, Google Ireland a i., v ktorej prednesiem svoje návrhy 8. júna 2023.

[31] Pozri v tomto zmysle de MIGUEL ASENSIO, P.: *Conflict of Laws and the Internet*. Cheltenham: Edward Elgar Publishing, 2020, s. 73.

54. Ide však o hmotné právo upravujúce autorské práva a s nimi súvisiace práva v súlade so zásadou teritoriality týchto práv. Ak teda služba informačnej spoločnosti spočíva vo využívaní diel chránených autorskými právami alebo s nimi súvisiacimi právami (napríklad online šírenie diel), alebo vyžaduje takéto využívanie, ustanovenia smernice 2000/31 nezbavujú poskytovateľa povinnosti získať povolenie na využívanie na územiach všetkých členských štátov, v ktorých sa poskytuje jeho služba, nielen na území členského štátu, v ktorom je usadený.

55. V znení tohto ustanovenia prílohy k smernici 2000/31 ani v jej cieli naopak nevidím dôvod na to, aby sa vykladalo v tom zmysle, že vylučuje z pôsobnosti článku 3 smernice 2000/31 služby správy autorských práv alebo s nimi súvisiacich práv. Vyhradenie prístupu k takýmto službám organizáciám kolektívnej správy v talianskom práve preto nespadá do pôsobnosti tejto výnimky zo zásady vzájomného uznávania.

56. Komisia, ktorej bola na pojednávaní položená otázka o uplatniteľnosti smernice 2000/31 na služby, ako sú služby poskytované spoločnosťou Jamendo, vzniesla výhradu, pričom uviedla, že poskytovateľ takýchto služieb, ktorý vydáva najmä povolenia na využívanie diel vo „fyzických“ prevádzkach, by mal tiež kontrolovať využívanie týchto diel v týchto prevádzkach, čo nie je možné uskutočniť online. V prvom rade však nič nenasvedčuje tomu, že Jamendo skutočne poskytuje takúto kontrolnú službu. V druhom rade, ak by takáto „fyzická“ doplnková služba bola vylúčená z uplatnenia zásady vzájomného uznávania stanovenej touto smernicou na základe jej článku 2 písm. h) bodu ii) tretej zarážky, nebránilo by to uplatneniu ustanovení uvedenej smernice na služby, ktoré sú predmetom jej činnosti a sú poskytované elektronicky.

57. Vzhľadom na už vyššie uvedené sa domnievam, že v prípade, ak by vnútroštátny súd konštatoval, že sa na činnosť spoločnosti Jamendo vzťahuje smernica 2000/31, článok 3 ods. 2 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá vyhradzuje prístup k činnosti správy autorských práv výlučne organizáciám kolektívnej správy, pričom vylučuje nezávislé subjekty správy usadené v iných členských štátoch.

*Smernica 2006/123*

58. Za predpokladu, že by vnútroštátny súd dospel k záveru, že na činnosť spoločnosti Jamendo sa nevzťahuje smernica 2000/31, táto činnosť by sa mala považovať za poskytovanie „fyzických“ služieb. Takéto služby sú pritom v zásade upravené ustanoveniami smernice 2006/123. Je preto potrebné v prvom rade analyzovať uplatniteľnosť tejto smernice na činnosti, akými sú činnosti spoločnosti Jamendo, a potom v druhom rade dôsledky jej uplatnenia v prejednávanej veci.

– *O uplatniteľnosti smernice 2006/123*

59. Smernica 2006/123 stanovuje podrobné pravidlá týkajúce sa uplatňovania dvoch základných slobôd vnútorného trhu, a to slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb. Určenie, ktorá z týchto slobôd sa uplatňuje na činnosť, akou je činnosť spoločnosti Jamendo, nie je také jednoznačné, ako by sa mohlo zdať.

60. Komisia vo svojich písomných pripomienkach zastáva názor, že to nie je možné z dôvodu, že vnútroštátny súd neposkytol dostatočné informácie. Navrhuje však vychádzať z rozlišovacích kritérií stanovených Súdnym dvorom v jeho prelomovom rozsudku Gebhard[32]. Podľa týchto

[32] Rozsudok z 30. novembra 1995 (C-55/94, EU:C:1995:411, body 25 až 27).

kritérií sloboda usadiť sa umožňuje každému štátnemu príslušníkovi členského štátu vykonávať v inom členskom štáte hospodársku činnosť prostredníctvom stálej prevádzkarne a na dobu neurčitú. Na druhej strane sa slobodné poskytovanie služieb vzťahuje na všetky služby, ktoré nie sú trvale a nepretržite ponúkané z miesta podnikania v členskom štáte určenia.[33] Je potrebné konštatovať, že tieto rozlišovacie kritériá len preberajú samotné znenie Zmluvy. Podľa článku 49 ZFEÚ sa totiž sloboda usadiť sa týka zakladania všetkých foriem podnikov a výkonu ich činnosti, zatiaľ čo podľa článku 57 tretieho odseku ZFEÚ slobodné poskytovanie služieb spočíva v dočasnom výkone činnosti poskytovateľa v členskom štáte určenia.

61. Internet však rovnako ako v mnohých iných oblastiach výrazne narušil tieto kategórie, ktoré boli zavedené v „reálnom“ svete.[34] Hoci totiž Zmluva a následne kritériá stanovené v rozsudku Gebhard[35] spájajú na jednej strane trvalé vykonávanie činnosti v členskom štáte so stálou prevádzkarňou v tom istom členskom štáte, a na druhej strane dočasné vykonávanie činnosti bez takejto prevádzkarne, internet umožňuje trvalý výkon činnosti bez stálej prevádzkarne v členskom štáte, v ktorom sa táto činnosť vykonáva. Keďže služba poskytovaná cez internet sa v každom prípade poskytuje na diaľku, nie je dôležité, či sa poskytovateľ a zákazník fyzicky nachádzajú v tom istom členskom štáte alebo v dvoch rôznych členských štátoch.

62. Zdá sa teda, že pokiaľ ide o služby poskytované cez internet, sú kritériá stanovené v rozsudku Gebhard[36] prekonané a je potrebné vykonať rozlišovanie na inom základe.

63. Podľa môjho názoru napriek potenciálnej trvalej povahe činnosti vykonávanej prostredníctvom internetu v jednom členskom štáte z iného členského štátu treba takúto činnosť analyzovať z hľadiska slobodného poskytovania služieb. Opačné riešenie by totiž viedlo k absurdnému výsledku, že poskytovateľ, ktorý nie je usadený v členskom štáte určenia svojej služby, by sa považoval za usadeného v tomto štáte a musel by dodržiavať právne predpisy tohto členského štátu, nielen pokiaľ ide o jeho činnosť ako takú, ale aj pokiaľ ide o založenie a fungovanie jeho podniku. Bolo by to ešte absurdnejšie, ak si uvedomíme, že činnosti vykonávané na internete sú často zamerané na niekoľko alebo dokonca všetky členské štáty.

64. Tento záver nepriamo potvrdzuje aj smernica 2000/31. Hoci táto smernica nezaujala otvorene stanovisko k rozlišovaniu medzi slobodou usadiť sa a slobodným poskytovaním služieb, tým, že spája relevantné ustanovenia pod označením „vnútorný trh“[37], jasne rozlišuje medzi členskými štátmi, v ktorých je usadený poskytovateľ[38], povinnosti ktorých sú definované v jej článku 3 ods. 1, a členskými štátmi, v ktorých sa služba poskytuje z iného členského štátu, ktoré musia dodržiavať pravidlá definované v jej článku 3 ods. 2 a nasl. tejto smernice. Toto rozlišovanie teda odráža rozlišovanie medzi výkonom slobody usadiť sa a výkonom slobodného poskytovania služieb.[39]

[33] Pozri nedávny rozsudok z 23. februára 2016, Komisia/Maďarsko (C-179/14, EU:C:2016:108, body 148 a 150).

[34] Na rozdiel od tzv. „virtuálneho“ sveta vytvoreného internetom.

[35] Rozsudok z 30. novembra 1995 (C-55/94, EU:C:1995:411).

[36] Rozsudok z 30. novembra 1995 (C-55/94, EU:C:1995:411).

[37] Pozri názov článku 3 tejto smernice.

[38] Pojem „[usadený] poskytovateľ služieb“ je definovaný v článku 2 písm. c) smernice 2000/31.

[39] Okrem toho definícia pojmu „usadenie sa“ uvedená v článku 4 bode 5 smernice 2006/123 vyžaduje existenciu stabilnej infraštruktúry, odkiaľ sa skutočne vykonáva podnikateľská činnosť poskytovania služieb. *A contrario* sa teda v prípade neexistencie takejto stabilnej infraštruktúry poskytovanie služieb považuje za cezhraničné, aj keď má trvalý charakter.

65. V dôsledku toho a vzhľadom na informácie týkajúce sa činnosti spoločnosti Jamendo obsiahnuté v rozhodnutí vnútroštátneho súdu a doplnené v pripomienkach tejto spoločnosti zastávam názor, že v prejednávanej veci treba uplatniť ustanovenia o slobodnom poskytovaní služieb.

66. V smernici 2006/123 sú ustanovenia o slobodnom poskytovaní služieb obsiahnuté v jej článku 16. Podľa článku 17 bodu 11 tejto smernice sa však článok 16 nevzťahuje okrem iného na „autorské práva [a] s nimi súvisiace práva“.

67. V rozsudku OSA Súdny dvor rozhodol, že z dôvodu tohto vylúčenia sa článok 16 smernice 2006/123 neuplatňuje na činnosť organizácií kolektívnej správy autorských práv [40]. Súdny dvor totiž v tomto bode zdieľal názor generálnej advokátky Sharpston [41], keď rozhodol, že vzhľadom na skutočnosť, že môžu byť z pôsobnosti uvedeného článku 16 vylúčené len služby, musí sa vylúčenie obsiahnuté v článku 17 ods. 11 tejto smernice nevyhnutne týkať služieb v oblasti autorských práv a s nimi súvisiacich práv, akými sú služby poskytované organizáciami kolektívnej správy [42].

68. Toto konštatovanie však nepovažujem za presvedčivé vzhľadom na nasledujúce úvahy. Keďže však ide o otázku, ktorá má zásadný význam pre výklad smernice 2006/123, navrhujem, aby Súdny dvor opätovne preskúmal zmysel a rozsah vylúčení z pôsobnosti tejto smernice.

69. Smernica 2006/123 stanovuje vo svojom článku 16 niekoľko vylúčení z jej pôsobnosti, a to tak všeobecné, ako aj osobitné. Ak sa vylúčenie týka kategórie služieb, táto smernica to výslovne uvádza. Je to tak najmä v prípade vylúčení vymenovaných v článku 2 ods. 2 tejto smernice, ktorý používa pojem „služby“ na označenie každej dotknutej činnosti. Je to tak aj v prípade niektorých vylúčení vymenovaných v článku 17 tejto smernice, najmä v bode 1, ktorý sa týka „služieb všeobecného hospodárskeho záujmu“, a v bode 5, ktorý sa týka „činnosti súdneho vymáhania dlhov“.

70. Niektoré ďalšie vylúčenia sa naopak zjavne netýkajú kategórií služieb. Ide najmä o článok 2 ods. 3 smernice 2006/123, podľa ktorého sa táto smernica nevzťahuje na oblasť daní. Súdny dvor však už rozhodol, že toto vylúčenie sa netýka služieb, ale daňových pravidiel členských štátov. [43] To isté nevyhnutne platí, pokiaľ ide o výnimky stanovené v článku 17 uvedenej smernice, v bode 6 (ktorý výslovne uvádza „požiadavky v členskom štáte, v ktorom sa poskytuje služba“), v bode 8 („administratívne formálne náležitosti týkajúce sa voľného pohybu osôb a ich pobytu“), v bode 9 („možnosť členských štátov požadovať víza alebo povolenie na pobyt“), v bode 12 („úkony, ktoré zo zákona vyžadujú účasť notára“), v bode 14 („registrácia vozidiel“) a v bode 15 („ustanovenia týkajúce zmluvných a mimozmluvných záväzkov“), ktoré sa zjavne netýkajú kategórií služieb, ale opatrení platných v členských štátoch. Napokon sa zdá, že výnimky stanovené v článku 17 bodoch 2, 3, 4, 10 a 13 tejto smernice, ktoré sa týkajú „záležitostí“, na ktoré sa vzťahujú rôzne akty práva Únie, sa netýkajú kategórií služieb, ale právnej úpravy v oblastiach, ktoré sú už na úrovni práva Únie harmonizované.

71. Predpoklad, podľa ktorého sa výnimky z pôsobnosti článku 16 smernice 2006/123 stanovené v článku 17 tejto smernice môžu týkať len služieb, teda nie je preukázaný a nemožno z neho vychádzať pri výklade vylúčenia stanoveného v bode 11 tohto článku, ktorý sa vzťahuje, opakujem, najmä na „autorské právo a s ním súvisiace práva“.

40 Rozsudok OSA, bod 65.

41 Pozri návrhy prednesené vo veci OSA (C-351/12, EU:C:2013:749, bod 64).

42 Rozsudok OSA, bod 65.

43 Pozri rozsudok z 22. decembra 2022, Airbnb Ireland a Airbnb Payments UK (C-83/21, EU:C:2022:1018, bod 38).

72. Ako už bolo uvedené, väčšina výnimiek stanovených v článku 17 smernice 2006/123 sa týka opatrení platných v členských štátoch. Tieto výnimky treba chápať v tom zmysle, že sloboda cezhraničného poskytovania služieb, ako je uvedená v článku 16 tejto smernice, nebráni uplatneniu týchto opatrení a že poskytovatelia sa nemôžu odvolávať na túto slobodu s cieľom vyhnúť sa povinnostiam, ktoré im tieto opatrenia ukladajú.

73. Rovnako treba podľa môjho názoru vykladať vylúčenie stanovené v článku 17 bode 11 smernice 2006/123. Z tohto ustanovenia vyplýva len to, že článok 16 tejto smernice nebráni uplatneniu hmotného autorského práva členského štátu určenia služby a povinností poskytovateľa, najmä pokiaľ ide o povolenie potrebné na využívanie diel. Išlo by teda o podobný výklad ako v prípade analogického vylúčenia v smernici 2000/31.[44] Ak by naopak chcel normotvorca Únie vylúčiť z pôsobnosti článku 16 smernice 2006/123 služby správy autorských práv a s nimi súvisiacich práv, formuloval by to výslovne.

74. Zastávam teda názor, že článok 16 smernice 2006/123 sa v celom rozsahu uplatňuje na nezávislé subjekty správy, ako sú definované v smernici 2014/26.

– *O účinkoch smernice 2006/123*

75. Podobne ako článok 3 smernice 2000/31, článok 16 ods. 1 smernice 2006/123 umožňuje členským štátom obmedziť slobodu poskytovať služby zo strany poskytovateľov usadených v iných členských štátoch len na základe opatrení odôvodnených jedným zo štyroch dôvodov vymenovaných v jeho treťom pododseku, a to z dôvodu [verejného] poriadku, [verejnej] bezpečnosti a verejného zdravia, ako aj ochrany životného prostredia. Sporné obmedzenie však nemožno odôvodniť žiadnym z týchto dôvodov.[45]

76. Okrem toho sú v článku 16 ods. 2 smernice 2006/123 uvedené požiadavky obmedzujúce slobodu poskytovať služby, ktoré sú absolútne zakázané. Článok 16 ods. 2 písm. d) tejto smernice stanovuje „uplatnenie osobitných zmluvných podmienok medzi poskytovateľom a príjemcom, ktoré bránia poskytovaniu služby samostatne zárobkovo činnou osobou alebo ho obmedzujú“. Podľa článku 3 písm. a) smernice 2014/26 musí organizácia kolektívnej správy spĺňať aspoň jednu z nasledujúcich podmienok, a to byť vo vlastníctve alebo pod kontrolou svojich členov, alebo musí mať štruktúru na neziskovom základe. Tým, že talianske právo vyhradzuje sprostredkovateľskú činnosť v oblasti autorských práv organizáciám kolektívnej správy, ukladá teda poskytovateľom, aby buď prijali osobitné zmluvné podmienky vo vzťahu k nositeľom práv, ktorí sú príjemcami ich služieb, alebo aby vykonávali svoju činnosť na neziskovom základe. V oboch prípadoch sa tým obmedzuje poskytovanie služieb samostatne zárobkovo činnou osobou buď tým, že sa poskytovateľ stane závislým od príjemcov, alebo tým, že mu bráni v tom, aby vykonával svoju činnosť ekonomicky výhodným spôsobom. Domnievam sa, že takáto požiadavka je zjavne v rozpore s článkom 16 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123.

77. Podľa článku 1 ods. 2 smernice 2006/123 sa táto smernica nezaoberá liberalizáciou služieb všeobecného hospodárskeho záujmu. Na takúto povahu služieb poskytovaných organizáciami kolektívnej správy pritom na pojednávaní poukázala talianska vláda. Toto ustanovenie však nevylučuje služby všeobecného hospodárskeho záujmu z pôsobnosti uvedenej smernice.[46] Sporné obmedzenie okrem toho nespočíva v poverení konkrétnej organizácie výkonom úlohy

[44] Pozri body 53 až 55 vyššie.

[45] Pokiaľ ide o dôvody, na ktorých sa zakladá sporné obmedzenie, pozri bod 52 vyššie.

[46] Rozsudok z 23. decembra 2015, Hiebler (C-293/14, EU:C:2015:843, body 43 a 44).

všeobecného záujmu,[47] ale vo vyhradení určitej hospodárskej činnosti, konkrétne sprostredkovania v oblasti autorských práv, kategórii hospodárskych subjektov, teda organizáciám kolektívnej správy.

78. Hoci takéto organizácie majú na základe ustanovení talianskeho práva a smernice 2014/26 určité povinnosti voči nositeľom práv, nejde o povinnosti uložené vo všeobecnom záujme, ale v záujme týchto nositeľov práv, ktorí tvoria osobitnú profesijnú skupinu, a nemožno ich zamieňať s obyvateľstvom ako celkom. Tieto povinnosti možno porovnať napríklad s povinnosťami spoločnosti voči jej akcionárom. Nepredstavujú však výkon úlohy všeobecného záujmu.[48] Na rozdiel od talianskej vlády tu teda vidím jasný rozdiel medzi úlohou organizácií kolektívnej správy autorských práv a službami všeobecného záujmu, ktoré sú vylúčené z pôsobnosti článku 16 smernice 2006/123 podľa jej článku 17 bodu 1, ako sú poštové služby, distribúcia elektriny, plynu a vody alebo spracovanie odpadu.[49]

79. Pokiaľ ide napokon o článok 1 ods. 3 smernice 2006/123, podľa ktorého sa táto smernica nezaoberá zrušením monopolov poskytujúcich služby, vzhľadom na jeho nejednoznačnú a abstraktnú povahu mám pochybnosti o tom, či má toto ustanovenie samostatnú normatívnu hodnotu. V každom prípade si však myslím, že tu nemožno hovoriť o monopole.

80. Na jednej strane smernica 2014/26 tým, že nositeľom práv poskytla širokú možnosť voľby, pokiaľ ide o spôsob správy ich práv, ktorá zahŕňa tak voľbu organizácie kolektívnej správy z iného členského štátu, ako aj využitie individuálnej správy, výrazne narušila monopolné postavenie organizácií kolektívnej správy v tejto časti ich činnosti.

81. Na druhej strane talianske právo tým, že akceptovalo vznik organizácií kolektívnej správy práv konkurujúcich spoločnosti SIAE, ako je LEA, a tým, že pripustilo priamy výkon sprostredkovateľskej činnosti na talianskom trhu organizáciami kolektívnej správy z iných členských štátov, samo odstránilo exkluzivitu spoločnosti SIAE, ktorá už nemá postavenie monopolu *de iure* ani *de facto*.

82. Článok 1 ods. 2 a 3 smernice 2006/123 teda podľa môjho názoru nebráni uplatneniu ustanovení tejto smernice, vrátane jej článku 16, na činnosť správy autorských práv nezávislými subjektmi správy.

83. Zastávam preto názor, že za predpokladu, že by vnútroštátny súd rozhodol, že smernica 2000/31 sa neuplatňuje na činnosť spoločnosti Jamendo, článok 16 ods. 1 a článok 16 ods. 2 písm. d) smernice 2006/123 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá vyhradzuje činnosť správy autorských práv organizáciám kolektívnej správy, pričom vylučuje nezávislé subjekty správy usadené v iných členských štátoch.

### *O článku 56 ZFEÚ*

84. Výklad smerníc 2000/31 a 2006/123 by mal byť z hľadiska práva Únie dostatočný na vyriešenie sporu prejednávaného na vnútroštátnom súde. Podľa ustálenej judikatúry sa akékoľvek vnútroštátne opatrenie z oblasti, ktorá bola predmetom úplnej harmonizácie na úrovni Únie,

[47] Ako to zjavne vyžaduje odôvodnenie 70 smernice 2006/123 na výklad pojmu „služba všeobecného hospodárskeho záujmu“.

[48] Nevylučujem, že organizácie kolektívnej správy môžu byť poverené úlohami všeobecného záujmu, ako napríklad finančne alebo inak prispievať k rozvoju kultúry. Ide však o inú činnosť, ako je správa autorských práv v pravom zmysle slova.

[49] Súdny dvor už navyše organizácii kolektívnej správy autorských práv odmietol priznať postavenie služby všeobecného hospodárskeho záujmu vo svojom rozsudku z 2. marca 1983, GVL/Komisia (7/82, EU:C:1983:52, body 78 až 32).

musí posudzovať s ohľadom na ustanovenia tohto harmonizačného opatrenia a nie s ohľadom na ustanovenia primárneho práva.[50] Pre prípad, že by sa Súdny dvor nestotožnil s mojou analýzou uplatniteľnosti smernice 2006/123, stručne analyzujem subsidiárne aj okolnosti prejednávanej veci z hľadiska článku 56 ZFEÚ.[51]

85. Súdny dvor už bol s podobnou situáciou, o akú ide vo veci samej, konfrontovaný vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok OSA. V tomto rozsudku dospel k záveru, že zákaz cezhraničného poskytovania služieb správy autorských práv z dôvodu monopolu vnútroštátnej organizácie kolektívnej správy v tejto oblasti predstavuje obmedzenie slobodného poskytovania služieb, ktoré musí byť odôvodnené jedným z naliehavých dôvodov všeobecného záujmu, medzi ktoré patrí ochrana práv duševného vlastníctva.[52]

86. Súdny dvor ďalej konštatoval, že monopol na správu práv týkajúcich sa určitej kategórie predmetov ochrany zverených organizácii kolektívnej správy spolu so systémom dohôd o vzájomnom zastupovaní s podobnými zahraničnými organizáciami zapadá do kontextu územne vymedzenej ochrany autorského práva a je vhodný a primeraný sledovanému cieľu.[53]

87. Konštatoval najmä, že neexistuje iná metóda umožňujúca rovnako účinne chrániť autorské práva, prípadne možnosť používateľov získať povolenie na využívanie diel od ktorejkoľvek organizácie kolektívnej správy na ktoromkoľvek území, by spôsobila vážne problémy s dohľadom nad využívaním práv a rozdeľovaním odmien.[54] Vzhľadom na blížiacu sa zmenu právneho prostredia správy autorských práv[55] Súdny dvor uviedol, že jeho analýza sa týka „súčasného stavu práva Únie“[56].

88. Závery vyplývajúce z rozsudku OSA v tejto súvislosti sa mi však zdajú vo vzťahu k riešeniu prejednávanej veci len málo užitočné. V prejednávanej veci totiž nejde o právo používateľa obrátiť sa na organizáciu kolektívnej správy iného členského štátu s cieľom získať povolenie na využívanie diel, ktorých práva spravuje vnútroštátna organizácia, ako to bolo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok OSA, ale o právo nezávislého subjektu správy spravovať práva, ktorých správa nie je zverená žiadnej inej organizácii kolektívnej správy, či už usadenej na vnútroštátnom území alebo inde.

89. Ako som však už uviedol v časti týchto návrhov týkajúcej sa smernice 2006/123, v dôsledku prijatia smernice 2014/26, ako aj liberalizácie talianskeho práva v tejto oblasti monopol podobný monopolu analyzovanému Súdnym dvorom vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok OSA, už v Taliansku neexistuje, keďže sprostredkovanie v oblasti autorských práv môžu vykonávať rôzne organizácie kolektívnej správy bez ohľadu na to, či ide o vnútroštátne organizácie alebo organizácie usadené v iných členských štátoch. Z prístupu k tejto činnosti sú vylúčené len nezávislé subjekty správy. Za týchto okolností nemožno takéto rozdielne zaobchádzanie odôvodniť argumentmi, ktoré Súdny dvor uviedol v rozsudku OSA.

[50] Pozri nedávny rozsudok z 11. júna 2020, KOB (C-206/19, EU:C:2020:463, bod 30 a citovaná judikatúra). Pokiaľ ide konkrétne o smernicu 2006/123, pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júna 2015, Rina Services a i. (C-593/13, EU:C:2015:399, bod 23 a nasl.).

[51] Pokiaľ ide o uplatniteľnú slobodu vnútorného trhu, pozri body 59 až 65 vyššie.

[52] Rozsudok OSA, body 69 až 71.

[53] Rozsudok OSA, body 72 až 78.

[54] Rozsudok OSA, body 76 a 77.

[55] Rozsudok OSA bol vydaný deň po prijatí smernice 2014/26.

[56] Tamže.

90. Talianska vláda v odôvodnení poukazuje na osobitnú povahu organizácií kolektívnej správy, ktoré sú kontrolované ich členmi a ktorých cieľom nie je dosiahnutie zisku, na povinnosti, ktoré majú voči nositeľom práv, ako aj na výhody centralizovanej správy autorských práv pre repertoáre, ktoré sú u divákov menej obľúbené, a tým aj pre rozvoj kultúry.

91. Treba však poznamenať, že podľa článku 2 ods. 4 smernice 2014/26 sa mnohé povinnosti organizácií kolektívnej správy týkajú aj nezávislých subjektov správy. Pokiaľ teda ide o záruky pre nositeľov práv, tieto subjekty sa nachádzajú v porovnateľnej situácii ako organizácie kolektívnej správy.

92. Je nepochybne pravda, že členstvo vo významnej organizácii kolektívnej správy s jej sieťou dohôd o vzájomnom zastupovaní môže priniesť prospech mnohým umelcom a podporiť rozsiahle šírenie ich diel. Neplatí to tak vždy pre všetkých [57] a za súčasných okolností môžu pre niektorých postačovať, aspoň dočasne, obmedzené služby správy, ako sú služby poskytované spoločnosťou Jamendo. Nositelia autorských práv sú podľa môjho názoru dostatočne informovaní, aby si mohli samostatne vybrať najúčinnejší spôsob ochrany svojich záujmov. Ochrana týchto práv ako naliehavý dôvod vo verejnom záujme nemôže odôvodniť prekážky uplatnenia tejto ochrany spôsobom, ktorý je podľa samotných dotknutých osôb najvhodnejší.

93. Zastávam teda názor, že vylúčenie nezávislých subjektov správy z činnosti sprostredkovania v oblasti autorských práv, ako je stanovené v talianskom práve, nie je z hľadiska článku 56 ZFEÚ odôvodnené.

## Návrh

94. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku, ktorú mu položil Tribunale ordinario di Roma (Súd prvej inštancie Rím, Taliansko), takto:

Článok 3 ods. 2 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode, článok 16 ods. 1 a článok 16 ods. 2 písm. d) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

bránia právnej úprave členského štátu, ktorá vyhradzuje činnosť správy autorských práv organizáciám kolektívnej správy, pričom vylučuje nezávislé subjekty správy usadené v iných členských štátoch.

[57] Podľa štúdie z roku 2009 viac ako polovica členov spoločnosti SIAE dostávala poplatky, ktoré nepokrývali ani náklady na členstvo v tejto organizácii (SPINA ALI, G.: c. d.).